

1883-12

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

H.C. Aggersborg

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Generel kommentar:

På 46a er siden tilføjet med blyant:
Dec 86.

Afsendersted:

Sora

Omtalte personer:

Viggo Pedersen

Theodor Philipsen

Joakim Skovgaard

Wilhelmine Skovgaard

Arkivplacering:

Mappe 17 nr. 46

DOKUMENTINDHOLD

Joakim Skovgaard fortæller om den kolde vinter i Sora. Han og Viggo Pedersen har en tam skovskade indenfor, som de fodrer med brødkrummer.

Brevet indeholder en tegning af kvæg ved en flod.

TRANSSKRIFTION

Mappe 17

Brev nr 46

Sora Decbr 1883. Joakim Skovgaard

Kjære Onkel! Jeg er bange det kun bliver et tynt julebrev jeg kan sende i år, for nu har jeg været her så længe, så jeg tror jeg har fået fortalt om alt hvad jeg synes er morsomt her. De evige beskrivelser af egnen her er I vist også alle sammen kede af, derfor har jeg foretrukket at pynte på brevet med en tegning af samme, jeg tror den er tydeligere end ord. Kunde jeg blot vente med at skrive julebrevene til efter jul, for i julen håber jeg at opleve noget, men det vil jeg så benytte til et nytårsbrev til Faster. Hvad vejret her angår så er det såmænd juleagtigt nok, regn

-2-

i dalene og sne på bjærgene, kulde og storm; det er lige hårdt nok at male ude, heldigvis er her en magelös malerisk stald, jeg kryber ind i når det er for galt. I dag gik morgenen med vrøvleri, og ved middagstid blæste det op, så jeg tabte humeuret, så (for i stalden var der ikke hvad jeg skulde bruge) fik jeg Viggo med mig på en spadseretur ud til Phillipsen som maler langt herfra. Ph. Er et jærn, han går ud kl. 9 om morgenen med mad i lommen og kommer först hjem kl. 6, og det gjør han, når det blot ikke regner eller sner alt for galt. Nå, vi gik da, og vejen

-3-

var kön nok, men så begyndte det at regne, så vi var lige ved at vende om. Vi nåde dog til Ph. Han stod og klemte på og vilde have os til at gå op til den by, Du ser på bakketoppen i baggrunden af tegningen (den er mærket på bagsiden) det havde vi dog ikke mod til i det vejr, Du ser den ligger et godt stykke borte og højt oppe på en bakke. Kort fra hvor Ph. Står tegnede jeg den tegning hvorefter den her i brevet er lavet; det regnede så stregerne flød ud. Så vendte vi om, og fik godt vejr på hjemturen. Nu er de fleste blade af træerne, det gjør at man kan se meget videre om end i sommers, derved kommer nye motiver og nye skönheder til deres ret. Man arbejder for resten godt, når kulden stivner fingrene og farven, der kommer virkelig et eget liv i maleriet, man har tankerne så forskrækkelig godt samlede, og man forfalder ikke til ængstelig arbejden. Nu er jeg

kröben ind hos Viggo, hans stue er den luneste, vi har hængt tæppe for den utætte dør, lagt måtte på fajansegulvet, lagt aviser på de kolde marmorbordplader og svöbt andre aviser om benene, stillet bordet hen i den luneste krog og tænt vor pragtfulde lampe. Her sidder da så V. og jeg og kryber sammen, jeg for min del tænker på hyggelige stuer hjemme ved juletid, med stort bål i kakkellovnen og fuld af alle I kjære. Vi har nok i kaminen, men

-4-

kun i spisestuen, og når man skal male ude er det ikke godt at vænne sig til ovnvarme inde. Vi har en meget grinagtig tam skovskade, den sover sommetider inde hos mig, og falder så i reglen ned af stolen når jeg hen på morgenstunden vender mig i min knagende seng. At den sover inde hos mig ligger i, at den trænger til fred og ro, for at dens hale og ene vinge kan vokse ud. Halen var godt på vej, til den ene side havde den to fjer som struttede, men nu på det sidste har den forlist dem, så den er atter stumperumpet. Den kan gribe brödsmlerne man kaster til den, og den holder meget af at få föden rakt med munden, ja nu er den kommen så vidt, at den nok vil spise sine agern på mit knæ, men den klatter gyselig meget, derfor har den sin egen stol inde hos mig med et papir over. Skulde jeg gå i detalien, kunde jeg fylde Dig et brev med bare træk af dens karakter, men Du har vist nok af dette, den er os til megen glæde på denne triste Årstid. Jeg har dog heldigvis endnu en del at læse, Viggo har slugt alt hvad vi havde, så han nu kun kan side og længes efter lektüre – dog nej, nu tog han fat i David Copperfield for vist 16de gang, han må kunne den udenad.

Ja nu lev vel og glædelig, glædelig jul til Eder alle sammen, gid vinteren må blive mild og I må holde Eder raske, for Faster er vel kommen sig. Ja når I bare må være raske, får I nok en fredelig, hyggelig jul. Din hengivne Joakim Skovgaard.

Mappe 17

Brev nr 46a

Dette brev bedes gemt til julen, jeg har skrevet det i så god tid, for at de ikke skal komme bag efter på grund af poststansninger i snedriver o.s.v.

Nu i adventstiden har flere musikanter gået omkring og spillet på sækkepibe og klarinet ved Madonnabillederne her, det lyder yndigt, klarinetten akkompagnerer, når den tier, synger han til sækkepiben.

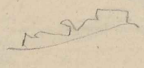
Her har naturligvis atter været fest i disse dage og byen har været fuld af pyntede bönder, men i dette vejr ser de ikke fuldt så henrivende ud som i solskin, de ligner nærmest fastelavnsris, så blåfrosne og blege ser de ud i al deres pragt. Du har måske aldrig set et blegt blåfrossent fastelavnsris,

jeg synes de er det alle sammen, det ligger vist både i den kolde årstid de
høre til og i sammensætningen af farven.
Endelig beder jeg Dig ikke at glemme at hilse nogen af dem som bryder
sig om en hilsen.

Sorø Decbr 1883. Godevin Skovgaard.

Kjære Onkel! Jeg er bange det kun bliver et tynt julebrev jeg kan sende i år, for nu har jeg været her så længe, så jeg tror jeg har fået fortalt om alt hvad jeg synes er morsomt her. De evige beskrivelser af egenher er i vest også allesammen kede af, derfor har jeg foretrukket at pynte på brevet med en tegning af samme, jeg tror den er tydeligere end ord. Kunde jeg blot vente med at skrive julebrevet til efter jul, for i julen håber jeg at opleve noget, men det vil jeg så benytte til et nytårsbrev til Fæstern. Hvad vejret her angår så er det såmænd juleagtigt nok, regn

i dalene og over på bjærgene, kulde og storm; det
er lige hårdt nok at male ude, heldigvis er her en
mageløs malerisk stald, jeg kryber ind i når
det er for galt. I dag gik morgenen med vrøvl, og
ved middagstid blæste det op, så jeg tabte humøret, så
(for i stalden var der ikke hvad jeg skulde bruge) fik jeg
Viggo med mig på en spadseretur ud til Phillipson,
som maler langt herfra. Ph. er et jern, har gået ud
kl. 9 om morgenen med mad i Lommen og kommer
først hjem kl. 6, og det gjør han når det blot ikke
regner eller snes alt for galt. Nå, vi gik da, og vej

var køn nok, men så begyndte det at regne, så
vi var liges ved at vende om. Vi nåede dog til Ph.,
han stod og klemte på og vilde have os til at gå op
til den bj. Du ser på bakketoppen i baggrunden af tegning-
en; (den er mærket på bagsiden) det havde vi dog ikke mod
til i det vejr, du ser den ligger et godt stykke borte og højt
oppe på en bakke. Kort fra hvor Ph. står, tegnede jeg
den tegning hvorefter den her i brevet er lavet; det regnede
så stregerne flød ud. Så vendte vi om, og fik godt
vejr på hjemturen. Nu er de fleste blade af træerne,
det gjør at man kan se meget videre om end i sommer,
dermed kommer ny motiver og nye skønheder til deres
ret. Man arbejder for resten godt, når kalden stiger
fingrene og farven, der kommer virkelig et eget liv i
maleriet, man har tankerne så forstrækkelig godt samlet,
og man forfalder ikke til ængstelig arbejden. Nu er jeg kroket
ind hos Viggo, hans stue er den hyggeligste, vi har hængt
tæppe for den utætte dør, lagt matre på fajantegulvet,
lagt aviser på de kolde marmorbordplader og trøbt
andre aviser om benene, stillet bordet hen i den hyggelige
krog og tændt vor pragtfulde lampe. Her sidder da så vi
og jeg og kryber sammen, jeg for min del tænker på hyggelige
stuer hjemme ved juletid, med stort bål i kachelovnen og
fuldt af alle i hjemmet. Vi har nok i kaminen, men

ken i spisesalen, og når man skal male ude er det
ikke godt at vandre sig til Ovnsvarme inde. Vi har en
meget grimagtig Tam skovskade, den sover sommetider
inde hos mig, og falder så ireglen ned af stolen når jeg
hen på morgentunden vender mig i min knagende seng.
At den sover inde hos mig ligger i, at den trænger til fedt og
ro, for at dens hale og ene vinge kan vokse ud. Halen var
godt på vej, til den ene side havde den to fjer som strukket,
men nu på det sidste har den forløst dem, så den er atter
stumpumpet. Den kan gribe brødmulerne man kaster til den,
og den holder meget af at få føden rakt med munden, ja nu
er den kommen så vidt, at den nok vil spise sine ager på
mit knæ, men den klatter dygtig meget, derfor har den sin
egen stol inde hos mig med et papir over. Skulde jeg gå i
detale, kunde jeg fylde Dig et brev med bare træk af dens karaktér,
men Du har vist nok af dette, den er os til megen glæde på denne
triste årstid. Jeg har dog heldigvis endnu en del at læse,
Viggo har slægt alt hvad vi havde, så han nu kun kan
sids og længe efter lektüre — dog nej, nu tog han fat i David
Copperfield for vist blot gang; han må kunne den udenad.
Ja nu lev vel og glædelig, glædelig jule til Eder alle sammen,
god vinter må blive mild og I må holde Eder raske, for
Faster er vel kommen sig. Ja når I bare må være raske, får
I nok en fradilig, hyggelig jul. Din hengivne
Jonhans Skovgaard.

Dette brev bedes givet til jule, jeg har skrevet det i et godt lid, for at det ikke
skal komme bag efter på grund af postbetænkning. i december 1886.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 17 Nr. 16 A

1886

Men i adventstiden har flere musikant-gæster
omkring og spillet på sakkefide og blæsint and.
Madonna billedene har, det byder yndigt, skænket
akompagnement, når den tør, synger hun af sakkefide.
De har naturligvis ætten været her i disse dage,
og byn har været fulde af julehøi bender, men i

dette øjeblik, da de stikket fuldt ud i hørrende ud den
i solskin, de byn, nærmest skottelæmmer, da de
føde og blig sa da ud i al dens pragt. Du har
møde aldrig set et bligt bligskend skottelæmmer,
Ij byn de er det alle sammen, det byn vist balle,
den holdt det det de her til og i sammensætningen af byn,
Lidely bide sig sig ikke, at glæde at bide ager af den
den byn byn i bide.